

HORARIS DE MISSES

ESGLÉSIA PARROQUIAL de SANTA MARIA
Feiners: 9.00 (Celebració de la Paraula)
19.30 a l'Antiga [excepte dimarts]
Dissabtes i vigílies de festa: 19.30
Diumenges i festes: 9.00 i 12.00

CAPELLA de SANTA ANNA (Quatre Vents)
Diumenges: 10.30 (*bilingüe*)

CAPELLA de L'ANTIGA
Diumenges i festes: 10.00

CAPELLA del COL·LEGI SANTA MARIA
Diumenges i festes: 11.30 (*castellano*)

DESPATX PARROQUIAL

C/ Nou, 22 Tel. 972 33 05 74
santamariadeblanes@gmail.com

Dimarts i Dijous
de 8 a 9 del vespre.
Dimecres i Divendres
de 12 a 13.30 del migdia.

“Perdonar és alliberar un presoner
i descobrir que el presoner eres tu”

(Lewis B. Smedes)

INTENCIONS DE PREGÀRIA

DISSABTE, 3: 19.30: Famílies Puig i Llença i Llorens i Telar-
roja. Josep Costa Puig. Maria Teresa Pi Jara.

DIUMENGE, 4: 9.00: Intenció particular. **12.00:** Pel poble.
19.30: Intenció particular.

DILLUNS, 5: 9.00: (Celebració de la Paraula). **19.30:** Intenció
particular.

DIMARTS, 6: 9.00: Intenció particular.

DIMECRES, 7: 9.00: (Celebració de la Paraula). **19.30:** Ma-
nuel Rubio Menchón.

DIJOURS, 8: 9.00: (Celebració de la Paraula). **19.30:** Intenció
particular.

DIVENDRES, 9: (Celebració de la Paraula). 19.30: Intenció
particular.

DISSABTE, 10: 19.30: Llorenç Framis i Josepa Puig Nonell.
Joan Pou Carreras (22è A.).

DIUMENGE, 11: 9.00: Intenció particular. **12.00:** Pel poble.
19.30: Lola Sala i Josep Surís.

DILLUNS, 12: 9.00: (Celebració de la Paraula). **19.30:** Inten-
ció particular.

DIMARTS, 13: 9.00: Intenció particular.

DIMECRES, 14: 9.00: (Celebració de la Paraula). **19.30:** Ade-
laida Massó Madrenchs. Esposos Margalida i Gaspar. Joa-
quim Alum Robert. Manuel Rubio Menchón.

Parròquia Santa Maria Blanes

DIUMENGE DIVUITÈ
DURANT L'ANY

4 d'agost de 2024

<http://www.parroquiesdeblanes.net>

UN ALTRE DISCURS

El papa Francesc va ser convidat a parlar, el 14 de juny passat, a la cime-
ra del grup de països anomenat G7.
El discurs del Sant Pare va tractar
sobre les bondats i els perills de la
intel·ligència artificial. Reproduïm
tot seguit un discurs alternatiu
(imaginari) que també podria haver
signat el Pontífex.

“Benvolgudes senyores, distingits se-
nyors:

Gràcies per convidar-me a compartir part
de la seva reunió. Em sento honorat per
això. Com saben, estava previst que de-
diqués el meu discurs a parlar-los del
“fascinant i terrible invent de la in-
tel·ligència artificial”. Portava dos discurs-
sos preparats sobre aquest tema: el llarg i
el curt. Però alguna cosa em diu per dins
(pot ser que sigui una moció de l'Esperit)
que deixi els discursos i aprofiti aquesta
enorme oportunitat que em brinden per
parlar-los des del cor.

Ja sé que aquesta manera de procedir
atempta contra els usos i costums diplo-
màtics, però sento que la meua obligació,
en aquests moments, és apel·lar a les
seves consciències de polítics, de gent
que, a més de gaudir del poder, amb les
seves conseqüents amargors, volen dedi-

car la seva vida a l'art del bé comú, al
miracle de servir la gent, perquè la bona
política és el millor exercici de la caritat i
de l'amor.

Vostès són els líders dels seus països,
dels més grans i poderosos països del
món. Vostès són els amos del món. Per a
les coses bones i per a les dolentes. I de
les seves decisions depèn el benestar o el
malestar de la gent, les seves vides i la
vida de nostra casa comuna.

Els vull demanar, amb angouxa, amb dolor,
amb llàgrimes (si Déu em concedeix
aquest do) que aconseguixin la pau. No
dic que lluitin per la pau o que la busquin.
Ja no estem en aquests moments. Els
demano que la facin. Que facin la pau: que
la signin, que la instaurin, que facin callar
les armes i que deixin de matar mares,
ancians i nens innocents. Ja n'hi ha prou,
si us plau! En nom de Déu, facin la pau!

Parem aquestes guerres insensates, que
són una bogeria: La de la martiritzada
Ucraïna, la de Palestina i Israel, la de
Myanmar, la de Sudan del Sud i tantes
altres guerres oblidades que dessagnen el
nostre món. Parin els peus a la indústria
armamentística, que està guanyant fortu-
nes a costa de sembrar el món de cadà-
vers. Parin aquest comerç il·lícit i mortal.

Construeixin un món en pau, on no regni la misèria ni la pobresa. Perquè avui vostès tenen els mitjans suficients per eradicar-les d'arrel. Sense gaire esforç. Amb voluntat política.

Els demano insistentment que construeixin un món per a tothom, sense murs, amb fronteres obertes. Un món basat en la fraternitat. Un món on es respecti el dret d'emigrar o no fer-ho. I que els que emigren no ho hagin de fer jugant-se la vida literalment.

Si aconsegueixen que no hi hagi guerres i que no mani en el món la indústria armamentística i els grans conglomerats del capitalisme salvatge i sense ànima, també aconseguiran un món en pau i sense murs. Una casa comuna, neta i ordenada, on puguem viure tots, amb les nostres diferències, però en pau i llibertat.

Ja sé que em poden titllar d'utòpic i somiador. Ja sé que em poden acusar de no tocar de peus a terra. Però també sé que és la meva obligació dir-los el que em surt de l'ànima.

També sóc conscient que no hi ha solucions

fàcils per a problemes complexos, però també sé per experiència i pels meus molts anys que vostès han aconseguit algunes de les coses que s'han proposat. Però proposat de debò, no en campanya electoral o de cara a la galeria.

¿Com podem aconseguir un món en pau, en llibertat i en fraternitat? Jo els podria avançar una sèrie de principis, com faig a les meves encíclicues. Però aquí estem en l'àmbit del que és concret, perquè no hi ha temps per perdre. El com l'han de trobar vostès aquí, als seus països o a les associacions de països o a l'ONU. Si troben el com per al mal, per què no trobar-lo per al bé?

Si us plau, els ho demano. Posin-se mans a l'obra. No hi ha temps per perdre, per aturar la sagnia humana que tenyeix de roig el món. Jo, com Moisès, tornaré al Vaticà i, allà, convocaré els fidels de totes les races i religions. I junts, de genolls, resarem dia i nit, amb els braços en creu, fins que aconseguixin la pau, la fraternitat i la llibertat al món. Amén".

(José Manuel Vidal)

NOSTÀLGIA D'ETERNITAT

Quan observem que els anys van deteriorant la nostra salut i que també nosaltres ens anem apropant al final dels nostres dies, alguna cosa es rebel·la en el nostre interior. ¿Per què hem de morir, si des del fons del nostre ésser alguna cosa ens diu que estem fets per viure?

L'evidència que la nostra vida es va gastant dia rere dia inexorablement fa néixer en nosaltres un sentiment d'impotència i de pena. La vida hauria de ser més bonica per a tothom, més joiosa, més llarga. En el fons, tots anhelem una vida feliç i eterna.

L'ésser humà sempre ha sentit nostàlgia d'eternitat. Els poetes de tots els pobles han cantat la fugacitat de la vida, els grans artistes han intentat deixar una obra immortal per a la posteritat, o senzillament els pares han volgut perpetuar-se en els seus fills més estimats.

Aparentment, avui les coses han canviat. Els artistes afirmen que no volen treballar per a la immortalitat, sinó només per a seva època. La vida va can-

viant de manera tan vertiginosa que als pares els costa de reconèixer-se en els seus fills. Tot i això, la nostàlgia d'eternitat continua viva, encara que potser es manifesta de manera més ingènua.

Avui s'intenta per tots els mitjans aturar el temps donant culte a tot el que és jove. L'home modern no creu en l'eternitat, i per això s'esforça per eternitzar un temps privilegiat de la seva vida actual. No és difícil veure com l'horror a l'envelliment i el desig d'aferrar-se a la joventut condueixen de vegades a comportaments propers al ridícul.

Es fa sovint burla dels creients dient que, davant el temor de la mort, s'inventen un cel on projecten inconscientment els seus desigs d'eternitat. I gairebé ningú no critica aquest neoromanticisme modern dels que busquen inconscientment instal·lar-se en una «eterna joventut».

Quan l'ésser humà busca eternitat, no està pensant a establir-se a la terra d'una manera una mica més confortable per prolongar la seva vida tant com sigui possible. El que anhela no és perpetuar per sempre aquesta barreja de goigs i patiments, èxits i decepcions que ja coneix, sinó trobar una vida de qualitat definitiva que respongui plenament a la set de felicitat.

L'evangeli ens convida a «treballar per un aliment que no mor, sinó que perdura donant vida eterna». El creient es preocupa d'alimentar allò que hi ha d'etern, arrelant la seva vida en un Déu que viu per sempre i en un amor que és «més fort que la mort».

José Antonio Pagola

MOVIMENT PARROQUIAL

BATEIG:

31-VII: Luka Mejía Hernández, fill de Melissa Andrea i Manuel Alejandro.

DIFUNT:

30-VII: Josep Baltrons Cortès (71 anys).

AGENDA PARROQUIAL

COL·LECTA PER A OBRES

Diumenge vinent, 11 d'agost, les col·lectes tindran caràcter extraordinari per a obres.

L'any passat vam fer un repàs als teulats de l'església parroquial. Aquest any no tenim cap obra nova pendent, però sí que urgeix consolidar alguns punts de la muralla nord del Palau Vescomtal que amb la intempèrie s'han anat descalçant.